

A Szabadság

MUNKÁSPÁRT

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

Harc a túlélésért

BALSZEMMEL

THÜRMER GYULA

Mi a bal szemünkkel nézünk a világra. Így sok mindent észreveszünk, amit csak a jobb szemünkkel nem látnánk. Másként is látjuk a világot, mondjuk úgy, balszemmel. Ezután minden számunkban elmondjuk, miként is látjuk az éppen esedékes eseményeket a saját politikai értékítéletünk alapján, balszemmel.

Harc a túlélésért

2022 volt a legnehezebb év – mondta a miniszterelnök. Fel is lélegezhetnénk, ha nem tette volna hozzá: 2023 meg a legveszélyesebb!

Megúsztuk a covidot, az első háborús évet is túléljük, amiben vitathatatlan szerepük volt a kormány szociális intézkedéseinek. Beszél is róluk a miniszterelnök, és jogosan. Összetehetjük a két kezünket azért, hogy legalább a lakosság számára sikerült féken tartani az energiaárakat. Örülhetünk az új utazási bérleteknek, s főleg a kormányzati szándéknak, hogy nem engednek az eddigi védőintézkedésekből. Meg is nyugodhatnánk, ha nem tudnánk, hogy az energiaárakról, a szankciókról nem mi döntünk, és sok mindenben ki vagyunk szolgáltatva a világnak.

Harcolunk a túlélésért. Az ellenzék lazán kijelenti, hogy országunk túlélését semmi sem fenyegeti, az egész az Orbán-kormány túléléséről szól. Nos, szó, ami szó, az Orbán-kormány valóban veszélyben van. A miniszterelnök viccesre fogta a dolgot, kijelentve, hogy az amerikaiak egy „présembert”, „press man”-t küldtek nagykövetnek, és reményét fejezte ki, hogy legközelebb ne „valami Puccini nevű embert küldjenek”. Tetszenek érteni: Puccini, puccs, színes forradalom, Majdan, meg hasonlók.

Ne áltassuk magunkat azzal, hogy a magyar ellenzék háza táján nincs senki, akire normális ember rábízná az országot. Jól tudjuk, hogy akár egy színészből is lehet államfőt csinálni. Ilyen figura pedig bőséggel van az ellenzékben, és már türelmetlenül várják Pressman telefonját, hogy mehetnek elfoglalni a Karmelita kolostort.

Harcolunk a túlélésért. Az ország túléléseért, a független Magyarország fennmaradásáért. Ne legyen illúzió! Trianonban a területünk és lakosságunk nagy részét vették el, de úgy-ahogy függetlenek maradtunk. A nyugatnak most már a függetlenségünk is kell, beolvasztanak a nagy liberális birodalomba.

Harcolunk a túlélésért, a kormány is harcol, nem férhet hozzá kétség. De nem áll jól a kormány fejének arra hivatkozni, hogy „nem ilyen lovat akarunk.” Nem áll jól arra várni, hogy Trump legyen az elnök, meg hogy a „demokrácia Európában is megmutatja erejét”. Az pedig főleg illúzió, hogy a liberális EU- és USA-imádó ellenzék „megérti végre, hogy ez egy közös haza, és nincsen nekünk másik.”

Egyesek szerint ellenzékinek lenni azt jelenti, hogy 0-24 órában szidjuk a kormányt. Nekünk, a Munkáspártnak millió saját okunk is lenne erre. Megváltoztatták a választási

törvényt, hogy ne állíthassunk országos listát. Nem engednek a közmédia közelébe se. Tízszeresére emelték az energiaárakat, ami agyonvághat bennünket, és folytathatnánk a sort.

A miniszterelnököt és kormányát mi becsüljük azért, hogy nem dobják be a törülközőt. Világos, küzdenek a saját túlélésükért, de küzdenek az ország túléléseért is, és az országban mi is benne vagyunk. Követelhetünk többet, de kérdés, hogy az adott koordináta-rendszerben, NATO- és EU-tagként lehet-e többet tenni.

Mi azt mondjuk, tegyünk többet! Elég a „kicsit ide, kicsit oda” politikából! Cselekedjen a kormány bátran! Nincs mit veszteni!

Csak támogatni lehet azt a szándékot, hogy kimaradjunk a háborúból. De a legjobb szándék sem ér semmit, ha felemás nyilatkozatok és cselekedetek követik.

A NATO védelmi szerződés – mondta a miniszterelnök. Nem az, miniszterelnök úr! Akkor sem volt az, amikor Ön aláírta. Tizenkét nappal a csatlakozásunk után a NATO lerohanta Jugoszláviát. A NATO nem védekezett, a NATO támadott, a NATO agresszor volt.

A NATO ma is agresszor. Ne áltassuk magunkat azzal, hogy nem az egész NATO fog hadakozni, legfeljebb egyes NATO-országok. „Aki akar, az megy, aki nem akar, az nem megy” – mondja a miniszterelnök. Csakhogy ez nem így van! Magyarország területe, az útjaink, a kórházaink, az élelmiszer-tartalékaink kellenek a NATO-nak. És ha a magyar kormány nem akarna menni, akkor kiprovokálják.

Béke akkor lesz, ha Amerika és Oroszország leül tárgyalni, és megegyeznek. Ez nagyon igaz. De, ha így van, akkor nem helyes „két szláv nép háborújáról” beszélni, mert nem az. Nem kell naponta kétszer „agresszornak” titulálni az oroszokat, mert ez nem is igaz, de főleg sehova se vezet. Békét kell kötni Oroszországgal a realitások, azaz a jelenlegi tények alapján.

A kormány háborút folytat az infláció ellen. Ez jó! De vajon hihető-e, hogy „az év végéig egyszámjegyűre gyaluljuk az inflációt”? Ha sikerülne is, nem térnénk vissza a régi árakhoz. A mai – már szinte pusztító – árak tovább nőnének, csak lassabban. Szóval, örüljünk, hogy „csak” a fogunkat verik ki, és nem a kezünket vágják le?

Mi ellenzéki párt vagyunk. De miniszterelnök úr egy dologban biztosan számíthat ránk. Gyermekeinket meg kell védeni! Védjük őket a szocializmusban, ahol nem is volt genderpropaganda, és védjük őket ma is.

Oroszország és Belarusz együtt legyőzhetetlen

Oroszország és Belarusz együtt képes pótolni a nyugati szankciók miatt kieső árukat – emelte ki Lukasenko belarusz és Putyin orosz elnök. Belaruszban hamarosan megkezdődik a „repülő tanknak” is nevezett SU-25 csatarepülőgépek gyártása. A nyugat nem tud győzni, Oroszország és Belarusz együtt legyőzhetetlen.

Zsákmányra vágyik Európa hiénája

A lengyelek bármi áron háborút akarnak. Mivel a NATO nem akar katonákat küldeni, a lengyelek megteszik. Kijevben bejelentették, hogy lengyel katonákból önálló Lengyel Önkéntes Légiót hoznak létre. A légió közvetlenül az ukrán hadügyminisztériumnak lesz alárendelve. A légió részt vesz a felderítésben és diverzánshadműveleteket fog végrehajtani. Lengyelország, Európa hiénája világháborúba sodor bennünket.

Ukrajna értelmetlen, bűnös háborút folytat

A német Linke két ismert személyisége, Sahra Wagenknecht és Alice Schwarzer békemanifesztumot tett közzé. Oroszországot ugyan agresszornak nevezik, de elítélik a Zelenskij-rezsimet azért, mert értelmetlen háborút folytat és nem akar békét. Értelmetlen és bűnös a háborút folytatni, mivel Ukrajna nem nyerhet egy atomhatalommal szemben. Bűnös a német kormány is, amely támogatja az ukránokat. Február 25-én Berlinben nagy tüntetést tartanak. A manifesztumot már több százezer ember írta alá.

EU: nem adunk mozgó WC-t az oroszoknak!

Ne neves! Ez halálosan komoly! Az EU újabb szankción törli a fejét. Ezúttal stratégiai csapást akarnak mérni Oroszországra: betiltják a mozgó WC-ék exportját. Hát, nem szeretnénk az oroszok helyében lenni.

USA: a Krímet bombázni nem bűn!

A véresszájú amerikai külügyminisztérium legvéresszájúbb miniszterhelyettese szólalt meg. Szerintük a Krím félsziget nem Oroszországhoz tartozik, így „Washington támogatja a félszigeten lévő katonai célpontok elleni ukrán támadásokat”. „Ezek legitim célpontok, Ukrajna támadja őket, és mi ezt támogatjuk” – mondta.

Ne csak beszéljenek róla, hanem cselekedjenek is!

A magyar emberek szigorú fellépést várnak el a gyermekek és fiatalok védelmében – állapította meg a Századvég Alapítvány legfrissebb felmérése. A válaszadók 68 százaléka jogszabály-szigorítást tart szükségesnek a területen. Rendben van! De ne csak beszéljenek róla, hanem cselekedjenek is! Zárják be a törvényi kiskapukat, erkölcsileg ítélik el az ilyeneket, mozgósítsák a társadalmat!

Ne engedjük március 15-ét bemocskolni!

Meddig lehet szembeköpni bennünket?

Bite Zsolt, LMBTQ-aktivista, pedagógiai asszisztens videóban ismerte el, hogy homoszexuális viszonyt folytat egy 15 éves fiúval. Mi történik? Semmi! Hallgatunk! A parlamentben a liberális képviselők csoportot hoztak létre az LMBTQ védelmére, a valóságban a reklámozására. Megint csak hallgatunk. Az amerikai nagykövet és párja naponta üzeni nekünk, hogy nem törődik a magyar emberek érzéseivel és szokásaival. Hallgatunk, ahelyett, hogy elküldenénk őket. Kit hova. Meddig lehet szembe köpni bennünket?

„Március 15-re szervezik a pedofil és LMBTQ tanárok a gigatüntetést” – írja a vadhajtasok.hu, hivatkozva az Egységes Diákfront elnevezésű liberális rohamcsapat közleményére. Másnap pedig a PDSZ határozatlan idejű pedagógussztrájkot kezd. Szégyen és gyalázat! Szégyen a nemzeti ünnepből pedofil és LMBTQ ünnepet csinálni. Gyalázat március 15-ét bemocskolni!

A népesség számának alakulása*

Csak 9,6 millió magyar – a kapitalizmus bűne

A legutóbbi népszámlálás kezdetekor, 2022. október elsején 9 millió 604 ezer volt Magyarország lakossága, és 4 millió 593 ezer lakás volt az országban – közölte Kovács Marcell, a népszámlálás projektvezetője. A liberális pártok a mostani kormányra kenik a felelősséget azért, hogy kevesebben vagyunk. De miért nem beszélünk arról, hogy

harminc éve kapitalizmus van? Miért nem mondjuk ki, hogy a szocializmus alatt nőtt a magyarság létszáma? Éppen a kapitalizmus teremt bizonytalanságot, a pénz uralma veszi el a jövőbe vetett hitünket. Az Orbán-kormány sokat tett a gyermekvállalás elősegítéséért, de a kapitalizmust, a bizonytalanságot, a félelmet ők sem szüntették meg.

A tiszai tragédiára emlékeztek Szolnokon

23 évvel ezelőtt szakadt át a nagybányai Aurul bányavállalat ülepítőjének a gátja, amivel az egész Tiszát beszennyezte a nehézfémekkel. Ennek évfordulójára emlékeztek a napokban Szolnokon. Az emlékezők a Tiszavirág hídról szórhatták le a folyóba az emlékezés virágait. A rendezvényen Bencsik Mihály megyei elnök vezetésével részt vettek a Munkáspárt aktivistái is.

Budapest: a felszabadulásra emlékeztek

A budapesti pártszervezet a főváros felszabadulásának évfordulójára emlékezett. Benyovszky Gábor, az Országos Elnökség tagja emlékeztetett, hogy a náci német és a magyar nyilas hadvezetés bestiális esztelenségei miatt, a magyar fővárosban több mint 38 ezer magyar, 40 ezer német, 60 ezer szovjet és 10 ezer román katona, és további 38 ezer civil vesztette életét. Köztük mintegy 15 ezer Budapesten rekedt, zsidónak minősített embert gyilkoltak meg, kivégezték az elfogott antifasiszta ellenállókat. Majdnem 200 ezer áldozat...

Készülnek a megyei kongresszusi küldöttek

A múlt héten újabb három vármegyében, Bács-Kiskun, Hajdú-Bihar, Szabolcs-Szatmár-Bereg vármegyében választották meg a kongresszusi küldötteket. A munkában részt vettek az Országos Elnökség tagja, Balanyi István, Barabás György, Hajdu József és Szabó Zoltán. Képünk a kecskeméti értekezleten készült.

Baranya: új párttagot köszöntöttek

A Munkáspárt Baranya vármegyei szervezetének tagsága február 9-én megtartotta tagértekezletét. Online jelen volt Hajdu József, az Országos Elnökség tagja. A tagértekezlet megválasztotta a megye kongresszusi küldöttét Kós Zoltán megyei elnök személyében. Az értekezleten üdvözlötték a megyei szervezet új tagját.

Tatabánya: készen a kongresszusra

Komárom-Esztergom vármegye tagsága Holbik Márton megyei elnök vezetésével megtartotta a kongresszust előkészítő értekezletet. Jelen volt Benyovszky Gábor, az OE tagja.

Búcsúzunk Nyitrai Lajosné, Julikától!

Fájdalommal értesültünk, hogy február 16-án, 91 éves korában elhunyt Nyitrai elvtársnő, a Munkáspárt zuglói szervezetének elnökségi tagja.

1951 óta a Munkáspárt közösségének elkötelezett, hasznos tagja volt. Fiatalon kezdte mozgalmi életét. Hosszú éveket dolgozott a szakszervezet apparátusában. Munkásságát mindig a dolgozó ember felemelkedéséért való küzdelem jellemezte.

Elveitől soha semmilyen divatos eszme nem tántorította el. Így volt ez 1956 után és a rendszerváltás után is.

Szerény, békeszerető, áldozatvállaló ember volt. Tudjuk és köszönjük, hogy amit a közösségért tett, nem volt hiábavaló.

Ígérjük, amíg élünk, megőrizzük élete hagyatékát, tetteit, kedves, derűs alakját, egyszóval emlékét.

A kapitalizmus rossz, de nincs kiút?

Ulrike Herrmann „A kapitalizmus vége” című könyvéről

Divat lett a kapitalizmust bírálni, szidni, felelőssé tenni tegnapi és mai bajainkért. A nyugati világban, de még nálunk is egyre másra jelennek meg a tőkés társadalmat bíráló, sőt támadó írások. Ne tessék megijedni, nem fordult a világ a feje tetejére. Írók, újságírók, gondolkodók egész sora azért ugrik neki a kapitalizmusnak, hogy megvédje a kapitalizmust. A recept egyszerű: leleplezzük a tőkés rendszer rossz oldalait, és elhítetjük az emberekkel, hogy nincs más út, nincs jobb.

Ulrike Herrmann német közgazdász-újságíró könyve is ilyen. Tudomásunk szerint magyarul egyelőre nem jelent meg. A könyvre oda kell figyelni, hiszen a német útkeresők gondolatai előbb-utóbb átszivárognak Magyarországra is.

Megláthatjuk azt is, hogy a polgári társadalomkritika nagyon messze el tud menni, de nem képes egy határt átlépni. A határon túl már a szocializmus van, amitől Ulrike Herrmann is minden formájában irtózik.

A szerző egy nagyon fontos megállapítással indít: *„A kapitalizmus előrelépés volt a történelemben, de megvannak az alapvető gyenge oldalai. A kapitalizmus ...az állandó növekedés nélkül nem tud stabil maradni. A kapitalizmus állandó terjeszkedés nélkül összeomlik.”*

Ez a gondolat egyébként a marxizmus egyik alaptétele, már az 1848-as Kommunista Kiáltványban is olvasható. *„Az egyre kiterjedtebb piacnak a szükséglete, amelyen termékeit eladhatja, végig kergeti a burzsoáziát az egész földgolyón”* – olvashatjuk a klasszikusoknál.

Ulrike Herrmann felsorolja mindazokat az ellentmondásokat, amelyeket a kapitalizmus állandó terjeszkedési igénye szül. Nézzünk csak néhányat!

A vagyonok óriási koncentrációja megy végbe. Németországban a nagy konszernek az összes vállalkozás 0,7 százalékát teszik ki, de övük a teljes forgalom 66,2 százaléka. A német lakosság 1 százaléka birtokolja a nemzeti vagyon 33 százalékát, 10 százaléka pedig 64 százalékát. Vagyis a többségnek semmije sincs.

„A kapitalizmusnak békére van szüksége, nem háborúra” – mondja a szerző. A háború a legdrágább eszköz például az olajellátás, az energiaellátás biztosítására. És mindezek ellenére a kapitalizmus folyamatosan termeli konfliktusokat, helyi háborúkat és most eljutottunk egy új világháború fenyegetéséhez.

A kapitalizmus nem képes az egészséges környezetet, a klímát megvédeni. Az ok egyszerű. Mindent az dönt el, hogy a tőke hozzájut-e nyereséghez vagy sem. Az atomenergia nagyon költséges. A világ energiafelhasználásának 5 százalékát

adják az atomerőművek. Nem jelentenek megoldást a miniatomerőművek sem.

A szél- és napenergia jelenthetne hosszútávú lehetőséget, mondja a szerző, de ez még többre kerül. Nem véletlen, hogy 2020-ban a napelemekkel nyert energia a német felhasználás csak 2,3 százalékát, a szélből nyert energia 5,4 százalékát tette ki. Világátlagban ez 0,4, illetve 0,8 százalék. A zöldtechnika óriási beruházásokat és rengeteg ritka fémeket igényel. *„Zöld növekedés nincs, ez illúzió”* – jelenti ki a szerző.

Ulrike Herrmann rámutat a kapitalizmus egyik legnagyobb ellentmondására, a túlfogyasztásra. Túl sok autó van a világban, túl sok repülő, túl sokat eszünk, túl sok szemetet termelünk, és folytathatnánk a sort.

Logikus a megoldás: vissza kell fogni, értelmes keretek között kell tartani a fogyasztást. A kapitalizmus viszonyai között azonban aligha reális a fogyasztás visszafogása. A német autóiparban például 1,75 millió ember dolgozik, a légitölekedésben 850 ezer, az építőiparban 2,5 millió. Ha visszafognák az autógyártást, ha az emberek kevesebbet utaznának, ha a lakásokat nem azért építenék, hogy a cégek profitra tegyenek szert, hanem a reális igények kielégítésére, a tőkés cégek rengeteg embert tennének az utcára.

Ulrike Herrmann azt sem titkolja, hogy mitől retteg a tőke. *„Az 1929-es világgazdasági válság megmutatta, hogy milyen veszélyekkel jár, ha emberek munka, jövedelem, remény és perspektíva nélkül maradnak. Németországban így jutott hatalomra Hitler 1933-ban.”*

De az is kiderül, hogy a tőke szempontjából nem Hitler a fő veszély, hanem a szocializmus. A szerző utal arra, hogy a kapitalizmust lehet „korlátozni”, „leépíteni.” Ezt történt a második világháborúban, amikor Nagy-Britanniában, az USA-ban is bevezették az állami tervgazdálkodás számos elemét. Ez történik ma is a covid és a háborús viszonyok között.

A tőkés termelést szabályozni kell, vallja, de ez nem járhat együtt a szocializmus bevezetésével. A szocialista országok korábbi tervgazdálkodása, de akár a mai kínai sajátosságú szocializmus is elfogadhatatlan. *„Demokrácia csak ott virágzik, ahol jólét van, de ebből nem következik, hogy egy ipari ország egyben demokratikus is”* – mondja a szerző. Kína rohamosan gazdagodik, de amíg a kommunista párt van hatalmon, nem lehet demokráciáról beszélni.

A szerző utal arra, hogy a kapitalizmus problémájának megoldására ma két recept létezik. John Maynard Keynes nyomán a konzervatívok azt vallják, hogy *„a kapitalizmust szabályozni kell a nagy turbulenciák elkerülésére.”* Vagyis kell állami tulajdon, állami cégek, állam bankok, kellene költségvetési pénzek, amiből támogatni lehet a vállalatokat és az embereket.

A koronavírus idején a német állam például 500 milliárd euróval szállt be a piaci folyamatok befolyásolásába. Ezt a felfogást látjuk az Orbán-kormány gazdaságpolitikájában is, bár erről nem ír a könyv.

Velük szemben állnak a „neoklasszikusok”, azaz a mai liberálisok, akik abban hisznek, hogy a piac mindent elrendez. A piacon az érvényesül, amire igény van, amit megvesznek, ami profitot hoz. Ami nem hoz profitot, az pusztuljon! A liberálisok nem törődnek azzal, hogy a piacnak kiszolgáltatott egészségügy vagy az ilyen elvekre épülő oktatás óriási károkat okoz a társadalomnak.

Ulrike Herrmann azonban megnyugtatta az olvasót. „A kapitalizmus nem paradicsom, nem tudja az egyenlőtlenségeket felszámolni.” De a rendszer növekedésével a gazdagok még gazdagabbak lesznek, de az átlagpolgár is profitál belőle. Vagyis nem kell semmilyen osztályharc, antikapitalizmus, szocializmus, minden megoldható a kapitalizmuson belül.

A valóságban nem mindenki tartozik az „átlagpolgár” kategóriába. Az afrikai, ázsiai migráns sohasem fog annyi pénzt kapni, mint a német polgár. Megmarad a különbség a német, osztrák dolgozó és a kelet-közép-európai munkavállaló között is. A kizsákmányolás nem szűnik meg, csak a formája változik.

„A rendszernek nem kell összeomlnia, mert már működnek a reformok. A kapitalizmus megszülte a demokráciát, és a demokrácia irányítja a kapitalizmust.” Ebből az is következik a szerző szerint, hogy „az elit már nem kényszerül arra, hogy erőszakosan elnyomja a népet.”

Ez sem igaz! Magyarországon, mondjuk, a rendőrség nem veri szét a tüntetéseket, a sztrájkokat, de a törvények eleve olyanok, hogy szinte lehetetlen sztrájkot, nagy megmozdulást szervezni. A média nélkül manapság nincs siker. A tőkés elit viszont nem engedi a médiába a kapitalizmus ellenfeleit.

A szerző szerint ugyan nem kell összeomlástól tartani, de a távlatokat illetően semmi jóval nem tud szolgálni. „Az ipari országoknak olyan alternatívák között kell választaniuk, amelyek valójában nem jelentenek választást. Vagy önként lemondanak a növekedésről, vagy az idő kényszeríti ki a növekedés csökkentését, mivel életfontosságú alapok mennek tönkre.”

„A végtelen növekedés lehetetlen egy véges világban” – jelenti ki. Sőt: „A klímavédelem csak akkor lehetséges, ha megszüntetjük a kapitalizmust.”

De Ulrike Herrmann nem akarja megszüntetni a kapitalizmust. „A kapitalizmus vonzó, de nincs jövője” – vallja. „Egy új gazdasági rend fog születni, amit túlélesei gazdaságnak nevezhetnénk.”

A szerző eljut addig a határig, amit nem tud és nem akar átlépni. Mit mond Marx és Engels? „A burzsoáz osztály létének és uralmának leglényegesebb feltétele a gazdagságnak magánosok kezében való felhalmozódása, a tőke képződése és gyarapodása.”

Ebből következik a lényeg. Ha alapvető változást akarunk, ahhoz a tulajdonviszonyokat kell megváltoztatni. Amíg a termelőeszközök magántulajdonban vannak, addig a magántőke érdeke dönti el, hogy mit és mennyit termeljenek. Azt és annyit fog termelni, ami profitot hoz neki.

Ha a termelőeszközök a társadalom tulajdonában vannak, akkor azt és annyit lehet termelni, amire és amennyire az embereknek szükségük van. A kapitalizmus értelmetlen túlfogyasztását, a pocséklást, a környezet tönkretételét csak a szocializmus képes leküzdeni.

A kapitalizmusban nem lehet a kapitalizmust átalakítani, csak részlegesen módosítani. A tőkés állam beavatkozhat a piaci folyamatokba, bevezethet „ár-sapkákat”, állami tulajdonba veheti a közüzemeket, a médiát, de mindez nem változtatja meg a kapitalizmus lényegét. Marad a magántulajdon többsége, és vele együtt a pénz uralma.

A kapitalizmusból van kiút, ez pedig a szocializmus, a közösségi társadalom. Ehhez a társadalom tulajdonába kell venni a gyárak, a bankok, a földek többségét. Tervszerű gazdálkodást kell bevezetni a társadalom egész méretében. Mindez akkor lesz lehetséges, ha a politikai hatalom a dolgozó emberek, a nép kezében lesz.

Látszólag az oktatás, avagy pedagógus, hagyd abba a lázadást, és taníts!

Liberális iránytűm, a HVG újabb interjúbán hirdeti meg, mit ajánl a pedagógusoknak. (2023.02.02., Mire való a pedagógus?) Ezúttal Gloviczki Zoltán, az Apor Vilmos Katolikus Főiskola rektora, Hoffmann Rózsa egykori oktatási államtitkár egykori helyettese. „*Ta- valy mélypontot ért el a tanárképzésre jelentkezők száma, miközben sokan hamarosan nyugdíjba men- nek, ráadásul egyre többen hagyják ott önként – vagy most már elbocsátás miatt – a tanári pályát*” – indítja a beszélgetést Balla István riporter. „*Ma már minden- ki látja, hogy krízis van*” – erősít rá Gloviczki. És mint kiderül, abban bízunk, hogy a krízis átfogó újratárgya- lást fog kikényszeríteni nemcsak a pedagóguspályá- ra, hanem az egész közoktatás értelméről.

Nem győzöm minden megnyilvánulásomban újra és újra leszögezni, hogy a közoktatás természetesen va- lóban, megállíthatatlanul hanyatlik, már a '80-as évek óta. De soha, egyetlen percig sem a pedagógusok okozták a gondot benne. A pedagógusok nagyjából mindig is megfelelt az országos átlagbérnek, ezt a pá- lyát nem a meggazdagodásról álmodozva választja az ember. Persze a rendszerváltás óta sokan szeretnék re- mélni, hogy itt is lehet (anyagi) karrier, ha más foglal- kozásokban, semmivel nem több munkával és szellemi képességgel, olyan szemtelenül meg lehet gazdagodni.

A '80-as években még az volt a nagy kísérlet, hogyan lehetne modernizálni a közoktatás témáit. Hiszen fej- lődik a technika, és fizikaórán meg még mindig azt tanítjuk, amit már a 19. században is tudtak az em- berek. Meg is indult egy újfajta módszertan kidolgo- zása, nagy viták övezték az új törekvéseket, a végén több részre szakadt a pedagógustársadalom, ki áttért az új módszertanra, ki megmaradt az eredetnél. Ez a folyamat elsősorban a természettudományos tárgya- kat érintette. A rendszerváltáskor azonban újra kellett írni a társadalomtudományt, a történelem nem is úgy történt, mások a nagy írók és költők, mint eddig, más- képp oszlik meg a világ gazdasága. És mivel érték- válság van, legjobb lesz, ha újra teret kap az egyházi fenntartás. Aztán kiderült, hogy az állami közoktatás most már sokba kerül, másra szeretnék a pénzüket

költeni a fenntartók, nem kell annyi iskola, ne legyen annyi tanár.

De a tanár továbbra is tudta, miért dolgozik, és foly- tatta. A kevesebb tanár, a több gyerekkel, az állandóan átszervezett iskoláiban, továbbra is tanított, a gyere- kek pedig bíztak benne, hogy az iskolák gondoskod- nak az előmenetelükről, nekik csak tanulniuk kell. A közoktatás akkor halt meg, amikor a liberális oktatá- si miniszter bevezette a kompetencia alapú oktatást, melynek lényege, hogy nem azt kérjük számon, amit tanítunk. Indoklása pedig az, hogy nem lényeges, amit az iskola tanít, az a fontos, mire lehet használni. A tanár elvileg most is magára csukhatta a tanterem ajtaját, és taníthatott, ahogy jónak látta, de a gyere- kek a megváltozott vizsgakörülmények között kellett jól teljesíteni. Meghirdette a miniszter, hogy nem kell a gyerekeket a sok ismerettel túlterhelni, sokkal fonto- sabb az, hogy értsék – majd megszületett az új vizsga- követelmény-rendszer, amely miatt sokkal többet kell tanítani, de nem kell láttatni közöttük összefüggése- ket, vagy talán ilyenek már nincsenek is. Nyomatták a propagandában, hogy gyerekek, amit az iskola any- nyira sulykol, az teljesen fölösleges, ti viszont nagyon gyengék vagytok a kreativitásban. De ez nem a ti hi- bátok, hanem a pedagógusoké.

A közoktatás azóta is működik – látszólag. Minden- ki bejár az iskolába, tanítási órák vannak, a végén a gyerekek bizonyítványt kapnak. A pedagógusok meg- kapták a ranglétrán való felmenetel lehetőségét, bár sem az ezzel járó jelképes bérnövekedés, sem a meg- szerzett rang nem érdekeli senkit. Az egyetemek meg időnként elpanaszolják, hogy a diákok már összeadni sem tudnak.

És akkor jönnek a liberálisok, hogy válság van.

Először felbíztatták a pedagógusokat, kezdjenek új küzdelembe a béremelésért. A terv egyszerűnek tűnt, elvégre ki ne akarna több bért – és főleg több erkölcsi megbecsülést – a pedagógusoknak? Csak rossz volt az időzítés, mivel a szakképzésben dolgozók épp kikerül- tek a közalkalmazotti bérezésből (és nem is jártak vele rosszul), és vészesen közeledtek a választások, szóval, enyhén szólva, kilógott a lóláb. Aztán az új tanévben újra felbíztatták a pedagógusokat, hogy folytassák a harcot, de most már leplezetlenül politikai célokért. Ez megint hiba volt, mert a diákok bevonása a pedagógu- sok politikai küzdelmébe enyhén szólva gusztustalan. Az pedig a liberálisok nagy tévedése, hogy minden pedagógus mozgósítható a kormánypolitika ellen.

Hogy a kormány arrogánsan bánt el a hivatásukat ép- pen rossz célokra használó pedagógusok egy részével, az csak tovább növelte a lázadó kedvet, de megjelent egy újabb kibicelő réteg, amelyik képes cikkeiben,

interjúban hirdetni, hogy a pedagógusok – átmene-
tileg – teljesen hagyják abba a tanítást! Mérő László
matematikus például azzal indokolta merész javasla-
tát, hogy ezzel mutathatná meg a pedagógustársada-
lom, hogy nem lehet a követeléseit semmibe venni.
Gloviczki Zoltán viszont most egyenesen azt mondja:
„Abban reménykedem, hogy a közoktatás összeomlik,
mert akkor muszáj újraépülnie”. „Mivel óriási, ne-
hezen mozduló rendszerről van szó, addig valahogy
mindig el fog működni.” „...az, hogy nem omlott össze
semmi, csak a lendület megmaradásának köszönhető.
Bementek a tanárok az iskolába, és mintha mi sem
történt volna, tették a dolgukat. Ez sok mindennel így
van az alaptantervtől kezdve a tankönyvekig: műkö-
dik, lendkerekes módon. És most is működni fog, amíg
vannak tanárok.”

Kedves pedagógusok, jobb, ha tudjátok: akiknek a
biztatására harcoltok, azok épp azt készítik elő, hogy
a jövőben egyáltalán ne is legyetek!

És nem marad el az indoklás sem: „A bolognai fo-
lyamattal a nemzetközi felsőoktatás átállt arra, hogy
a tanulmányok egy széles látókört biztosító alapkép-
zéssel indulnak. Erdemes megnézni, mire lesz szük-
sége 10-20 év múlva egy munkavállalónak: kritikus
gondolkodásra, kooperációra, jó kommunikációra.
A munkapiaci igényeknél egyre kevésbé az olyan
fogalmak kerülnek elő, mint mérnök, informatikus,
sokkal inkább a kompetenciák. A mesterséges intel-
ligencia drámai iramban fejlődik, már tudományos
közleményeket ír magától vagy éppen tanítani is tud.
Az lesz a döntő, mikor vesszük észre: a pedagógus
nem arra való, amire használják. Minden politikai és
egyéb szempont mellett a mostani krízis egyik fő oka
az, hogy a gyerekek azt látják: az iskolában valami
olyasmi történik, aminek semmi értelme nincs. Egy
fiatal miért menjen tanárnak kevés pénzért, kritikus
munkaerőpiaci környezetben, ha ott valami olyat kell
csinálni, aminek semmi értelme nincs?” „A mestersé-
ges intelligencia 10-20 éven belül átír bizonyos kérdé-
seket, ezért egyszerűen másra lesz szükség az iskolák-
ban. Másért fogjuk fölvenni a pedagógusképzésbe is
a hallgatókat, mert olyat kell majd tanítaniuk a gyere-
keknek, amit a robotok nem tudnak.”

Sosem értettem, miért akarja Magyar Bálint olyan nagy
vehemenciával megfosztani az ifjúságot a konkrét ismer-
retektől. Sosem értettem, miért nem működik együtt a
pályán lévő pedagógusokkal, akik megmondhatták vol-
na, mit lehet a tananyagban modernizálni és mit nem
lehet. Sosem értettem, hogyhogy nem veszi észre, hogy
épp az ellenkezője történik annak, amit szavakban hir-
det. Hogyhogy nem zavarja, hogy a gyerekek nem egyre
jobban alkalmazzák az ismereteiket, hanem már ismerete-
ik sincsenek, nemhogy alkalmaznának bármit is?

Most már azonban kezd összeállni a kép. Itt van Magyar-
ország, amely kilóg a liberális szövetségből. Magyaror-
szág nem vállalja be az áldozat szerepét Amerika és né-
hány európai gazdag ország hatalmi harcában. Nem hajt-
ja végre azokat a határozatokat, amelyekkel rosszul járna.
Lehet fenyegetőzni európai ügyességgel és sok minden
egyéssel, Magyarországnak saját álláspontja van. Nem
biztos, hogy mindig ki is tud tartani mellette, de meg-
próbál. Amíg más országok nem teszik, szabálykövetők,
nem vitatkoznak, nem szállnak síkra saját érdekeikért.
Mit hirdetnek a liberálisok? Orbán Viktor minden va-
gyont lenyúl. Nincs pénz kórházakra, bezzeg van pénz
stadionépítésekre. Az EU nem fog többé olyan pénzt kül-
deni, amelynek felhasználását nem tudja ellenőrizni. Kü-
lönben Orbán zsebre vágja. Vigyázatok, Orbán diktátor.

Szemben a liberálisokkal, akik szeretnék már, hogy a
közoktatást robotok végezzék!

És hosszan értekeznek róla, hogy ma már a mester-
séges intelligencia erre is képes lenne. Ami hazug-
ság, a mesterséges intelligencia képes konkrét dolgot
megtanítani – gyerekeket megismerni, tehetségüket
felismerni és kibontakoztatni, tanítással nevelni nem
képes. És ha még hozzávesszük azt a liberális szán-
dékot is, hogy már úgysem fontos, hogy az emberek
bármilyenhez is értsenek, a kompetencia a fontos (aminek
a tartalma itt homályban marad – nem meglepő mó-
don), meg az a fontos, hogy együttműködjenek (kivel,
miben, miért – ne gondolkodjanak rajta!), akkor le-
het választani, ki a diktátor. **Egy biztos: pedagógus,
hagyd abba a lázadást, és taníts!**

BOTTA MELINDA

Menjünk Moziba!

A „Hétköznapi fasizmus” ma is aktuális

A „Hétköznapi fasizmus” című, 1965-ben készült filmet a szovjet filmiparnak köszönhetjük. Többszintű dokumentumfilm, korábbi híradók és eredeti dokumentumfilmek részleteiből állították össze az alkotók, hogy a náci Németország példáján bemutassák a fasizmus felemelkedését és bukását.

A végig fekete-fehér alkotás meghatározza a képi jelentések hangulatát. Természetesen módjában állt volna a rendezőnek színes felvételeket válogatni, vagy színező technikával látványosabbá tenni a jeleneteket, ezzel viszont egy teljesen más filmet hozott volna létre. Nem tudjuk, hogy az milyen hatással lenne a nézőkre, azt viszont tudjuk, hogy a világ mozijait és tv képernyőit már a múltban többször bejáró film milyen lett. Megrázó, hatásos, őszinte.

És kell-e egyéb, ha a történelemtől beszélünk, mint őszintén megmutatni a múlt eseményeit, alig kommentálva, inkább csak néhány szavas magyarázatokkal kiegészítve?

A kezdő kockákon gyerekek játszanak. Csak a narrátor szinte gépies hangja tudatja, hogy a háború után két évtizeddel vagyunk. Lehetnének előtte is, a gyerekek ugyanis mindenhol egyformák, játszanak, nevetnek, sírnak, érdeklődnek a környezet iránt.

A filmre jellemző a montage technika – gyakori, egymásnak ellenkező érzelmi töltetű képsorok váltják egymást, ami a néző figyelmét nem hagyja lankadni. Mire az egyik hangulatba süllyedhetnénk, áttaszít egy merőben másba. A koncentrációs táborokba kényszerített gyerekek képének vágása felébreszti a moziba fáradtan beülő nézőt.

Néhány szó a Mein Kampf című könyvről, amit az örökkévalóságnak szántak a náciak, Hitler és az SA, Hindenburg és a mellette frakkban ugráló Hitler, szinte burleszknek tűnik az egész. Európa avasodó királyságok és nyugati demokráciák államformáival kísérletezik, de a társadalmak mindenütt feszülnek az elégedetlenségtől. A Nagyháborút senki nem érzi lezártnak, belső- és külső feszültségek az országokban és az országok között. A nyugati fasiszta pártokat védik a rendőrök, de szétverik a munkások szerveződő megmozdulásait. Inkább a tőke és a lumpen összefogásából épülő szélsőjobb, mint a munkások egységének veszélye a kapitalista társadalomra.

Egyenes az út a könyvégetésekig, de mára tudjuk, hogy ahol könyveket égetnek, ott előbb-utóbb képesek embereket is. A náci-német ipar fellendülése, az autópályák, a kohászat, vegyipar, mint sikertörténet jelenik meg a híradókban, ám hamarosan szembesül a világ azzal, hogy az új utak gyorsan mozgó katonai menetszlopokat, a kohászat tankokat, a vegyipar robbanószerkeket és tömeggyilkossághoz használt mérges gázokat jelent, amik nem a fejlődést, hanem a hamarosan kezdődő háborút szolgálják.

Visszatérő kép, egy német katona arca jelenik meg egy híradó képkockáin, melyről leolvashatja a boldog polgár, hogy nyugodtan alhat az ágyában, mert ez az arc, ez a fiatal harcos képes rá, hogy megvédje őt bármitől.

A Szovjetunió harca a náci hordák és fasiszta szövetségeseik ellen természetesen súlyponti része a filmnek. Sok-sok részlet, mind megannyi örökre bevésődő kép. Aztán végre közeledik a katarzis, az utolsó Hitlerről készült képek. Göbbels már nem rikácsol. A nürnbergi per, ahol a gazemberek egyik fele ártatlannak vallja magát, másik fele pedig már menteleti és a jövőbeli, szovjetellenes céljaihoz lát szövetségest bennük. Drezda porig bombázása, Hiroshima és Nagaszaki elpusztítása már nem a 2. világháború megnyerését szolgálja, hanem a szovjeteknek szánt üzenet. Truman mesterkélt barátságos kalaplengetése a szöges ellentéte a tömegpusztító fegyverek gátlások nélküli felhasználásának a világ feletti hatalom biztosítására.

Majd újra 20 évvel a háború után vagyunk. Gyerekek játszanak a tereken és fiatal katonák tanulnak a világ sok-sok akadémiáján. Egy USA katona arca jelenik meg egy híradó képkockáin, melyről leolvashatja a boldog polgár, hogy nyugodtan alhat az ágyában, mert ez az arc, ez a fiatal harcos képes rá, hogy megvédje őt bármitől. Dejavu.

És vége a filmnek, „jönnek a betűk”. De a néző nem ugrik fel a helyéről, nem rohan a büfébe vagy a ruhatárba, mert nem bír. A lábában alig van erő, a 136 percnyi vetítés mázsás súlyként nehezedik a lélekre és a testre is.

Ma már, az 1945-öt követő számos háború tükrében látjuk, hogy ez a közel 60 éves filmalkotás mennyire találóan fogalmazta meg a múlt, a jelen és jövő problémáit. Hogy az imperializmus, ha kell fasiszta, ha kell globalista, de nem nyugszik. hogy a „többet és még többet elv” nem került a sublót mélyére Nürnbergben, hogy a fiatal harcosok öntudatos portréi még mindig álbiztonság reményével kábítják az embereket.

<https://videa.hu/videok/film-animacio/hetkoznapifasizmus-1965-HEQ5fIhAC8sPFSmg>

Jó mozit, jó szórakozást!

Moszkva lakossága ma több, mint 13 millió, az agglomerációban 17 millió-an élnek. A szankcióktól állítólag „szenvedő” Moszkvában tavaly 13,3 millió négyzetméter új ingatlan épült, ebből 6,9 millió új lakás. Épült 17 egészségügyi létesítmény, 21 stadion és versenypálya. Épül a metró, bővül a tömegközlekedés, stabil az áruellátás.

A klasszikus és a modern együtt él Moszkvában.

Moszkva egy évvel a háború kezdete után

A moszkvai metró hossza 405 kilométer, 250 állomással. 2022-ben a tervektől eltérően ugyan nem adtak át új metróállomást, de az idén újabb 7 állomás jelenik meg.

Moszkvában jelenleg 79 autóbuszvonalon több mint ezer már elektromos busz jár. Jövőre eléri a 3 ezret, az évtized végére pedig csak ilyen buszok lesznek.

54 új iskola épült a szankciós évben, a legkorszerűbb felszerelésekkel.

Egy éve kezdődött a háború Ukrajnában

Egy éve, 2022. február 24-én indult meg az orosz csapatok különleges hadművelete. A háború Oroszország ellen valójában már korábban megkezdődött. A háború nem „két szláv nép” háborúja, hanem a NATO, az EU, az USA háborúja Oroszország ellen.

**BIDEN USA-ELNÖK: FOLYTATJUK A HÁBORÚT,
OROSZORSZÁGNAK VESZNI KELL!**

**ZELENSZKIJ UKRÁN ELNÖK:
A BÉKÉÉRT NEM ADUNK UKRÁN FÖLDET CSERÉBE!**

**AMERIKAI HADVEZETÉS:
TÖBB FEGYVERREL A BÉKÉÉRT!**

**LUKASENKO BELARUSZ ÉS PUTYIN OROSZ ELNÖK:
BÉKÉT A REALITÁSOK ALAPJÁN!**

**MACRON FRANCIA ELNÖK:
OROSZORSZÁG NEM
NYERHETI MEG A HÁBORÚT,
DE „NEM SZABAD MEGALÁZNI
OROSZORSZÁGOT”**